

IMPULZ

MICHAELA ZAMARI

IMPULZ
MICHAELA ZAMARI

Tento príbeh sa ako celok nikdy nestal.
Všetky mená postáv a udalosti v tomto príbehu
sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť
s realitou je čisto náhodná.

Copyright © Michaela Zamari 2023
Cover design © Michaela Vysloužilová 2023
Cover photo © depositphotos
Slovak Edition © Michaela Zamari 2023

ISBN: 978-80-974410-9-8 (PDF)

„Najväčšia životná múdrosť je láska.
Ľudia však väčšinou potrebujú celý život,
aby na to prišli.“

Pavol Strauss

Playlist ku knihe

Black Hole – Griff
Don't Follow Me – SRTW (feat. ZEPHYR)
One Black Sheep – Mat Kearney
Following The Sun – SUPER-Hi x NEEKA
Marte – Sofia Reyes, Maria Becerra
Kiss (Club Mix) – Gloster
El Sueño – Dennis Cruz (feat. Martina Camargo)
Dreamers – Jung Kook (of BTS) feat. Fahad Al Kubaisi
Treatment – Labrinth
Weight – Zubi, Ashref
Sweet Dreams – Trinix
I Wanna Sex You Up – Color Me Badd
Fancy Like – Walker Hayes feat. Kesha
Amigos – Pablo Alborán, María Becerra
Summer On You (Acoustic Dance Sessions) – HAEVN

I Would've – Jessie Murph
Wonderful Life – Imany
Nearly Witches – Panic! At The Disco
Gold – Loi
Snap – Rosa Linn
Brighter Days – Blessing Offor
Maybe – Birdy
Reason I Sing – Phil Wickham
Seasons – Bebe Rexha & Dolly Parton
Bye Bye Bye – YouNotUs & Michael Schulte
Teenage Mutants, Laura Welsh – Falling for You
I Got You – Cocoon, Lola Marsh
Intro – Bakermat
Love Is the Name – Sofia Carson
Ins and Outs – Sofia Carson
Sweet & Sour – Jawsh 685 feat. Lauv & Tyga
Summer On Repeat – Nate VanDeusen & Horizon Blue
Breathe – Ruby Amanfu
Wish I Didn't Miss You – Angie Stone
Summertime – Milk & Sugar
Seve – Tez Cadey
Girls Like You – Ben Plum & Alosa
Jericho – Iniko
Home – Klangkarussell
Higher Love – Michael Patrick Kelly
Days of Silence – Las Lunas feat. Frigga

***Venované všetkým,
ktorí potrebujú nejaký impulz,
aby vzali život do vlastných rúk.***

***A všetkým,
ktorí sú,
budú
alebo niekedy boli
vzácnym impulzom
pre niekoho druhého.***

Čiže aj Tebe.

1. kapitola

Riley

Vedela som, že ten cestovný pas niekde musí byť. Na letisku v Malage som si ho schovávala do príručnej batožiny. Spolu s hrstkou drobností, ktoré som v lietadle vykladala.

Nemal sa kde stratiť.

Dokelu.

„Slečna, máte čas, verím, že pas sa nájde,“ upokojovala ma recepcná s perfektnou angličtinou a dokonale nenápadne mi naznačila, že by som mohla ísť trochu nabok, aby vedela obslúžiť ďalších hostí.

Tešilo ma, že budem najbližší týždeň rozprávať prevažne po anglicky. Slovíčka „stratiť“ a „niekde“ som si však zopakovať nepotrebovala.

Posunula som sa o pol metra, aby sa nepovedalo.

Jej pult mal tri. Naozaj som si nepripadala ako prekážka.

„Pán Thompson, vitajte. Vaša izba je už pripravená,“ venovala svoj milý úsmev niekomu ďalšiemu.

Spolu s tým menom ku mne zaviala akási vôňa.

Thompson... kde som to len počula?

Moju pozornosť si ukradla tá omamná aróma, ktorá sa šíriila vzduchom okolo mňa.

„Ďakujem, ste skvelá,“ ozval sa prenikavý hlas za mojím chrbtom. Svoje slová adresoval recepcnej.

Tak veľmi som sa ponorila do tej vône, až som zabudla, prečo sa vrtám v batohu. Nikdy som nič podobné necítila. Hoci to nie je prekvapivé, keďže môj čuch ma neživí.

Tá lahodná zmes voňala sviežo a ľahko. A nezabudnuteľne.

Akoby patrila niekomu mladému a modernému. Pritom vyspelému. Niekomu, kto nepotrebuje voňať ako chodiaca reklama z parfumérie a práve touto zdanlivou jednoduchosťou upúta.

Pri mne sa mu to veru podarilo.

Chcela som sa otočiť a zistiť, kto má taký vycibrený vkus, keď sa tá vôňa ešte zintenzívnila.

„Ak sú tieto papiere vaše, tak toto pod nimi bude zrejme váš pas,“ zaznelo mi pri uchu. Ten istý hlas, ktorý sa práve chystal ubytovať v rovnakom hoteli.

Zahliadla som mužné predlaktie. Zohol sa po moje pracovné poznámky, ktoré mi museli vypadnúť pri snorení v batožine.

Bol až nevhodne blízko, takmer sa o mňa obtrel, ale v skutočnosti sa mojej pokožky dotkla iba tá vôňa.

Patrila jemu.

Ako v tranze som sledovala ruku neznámeho, ktorá zdvihla papiere a položila mi ich na kufor s povzbudzujúcimi slovami: „Lepšie zapatrošiť pas ako úsmev.“

Zatúžila som spoznať ten jeho. Telo však zrazu fungovalo na akýsi záložný generátor a nereagovalo tak duchapľne, ako by som si želala.

„Thompson, tak tu si,“ ozvalo sa spoza nás.

Kým som precitla, obzrela sa a stihla zamumlať poďakovanie, už môjmu pohľadu natrčal iba chrbát a bol preč skôr, než by som čokoľvek dodala.

Tajomstvo svojej totožnosti vrátane úsmevu si vzal so sebou. Niečo mi ale okrem priezviska predsa len zanechal.

Nepatrný závan tej vône.

Nevedela som sa jej nabažiť. A nikdy ma tak nevyviedla z miery pánska toaletná voda. Alebo parfumovaná? Kto to má vedieť rozoznať?

Všetky síce voňajú úžasne, no zároveň akosi rovnako.

Až na túto.

Potriasla som hlavou, smejúc sa sama na sebe, a pas som konečne podala recepčnej.

„Vaša izba bude pripravená o minútku. Môžete zatiaľ počkať na terase. Ponúknem vám niečo?“

Mala som sto chutí vybrať si viac informácií o tom mužovi, lenže takú možnosť v oficiálnej ponuke služieb hotela určite nemala.

„To je v poriadku, posadím sa sem,“ ukázala som na salónik oživený niekoľkými palmami v kvetináči. Cívela som na zelenú oázu a čakala na izbu.

Tak to mohlo pôsobiť pre všetkých naokolo.

V skutočnosti som sa ešte stále poddávala tej vôni. Dúfajúc, že ju necítim naposledy, aj keď o jej majiteľovi absolútne nič neviem.

2. kapitola

Riley

S ockom sme sa dohodli, že sa objavím na jeho pracovnom stretnutí, aby ma mohol predstaviť svojim obchodným partnerom, až na konci.

Bola som mu za to vďačná, pretože ma ušetril presne tých detailov, ktoré ma zaujímali ešte menej, než sa domnieval.

Raz mu to budeš musieť povedať, hlesol hlások v mojej hlave. Ignorovala som ho maximálne, ako sa dalo.

Raz nie je teraz, a to mi stačilo.

Stihla som sprchu, trochu si oddýchnuť pri dávke nádherného výhľadu na Slnčné pobrežie a úchvatnú Marbellu, zistiť, či funguje internetové pripojenie a obliecť sa reprezentatívne, no dostatočne ľahko, aby som po opustení klimatizovanej izby nevyzerala ako zmoknuté kura.

Ocko vybral čarovnú destináciu. Do Španielska som neletela prvý raz, zato do Marbely som ešte nikdy nezavítala. Až doteraz.

Napriek tomu, že september sa už považuje za koniec hlavnej turistickej sezóny, teploty sa stále šplhali nad dvadsaťpäť stupňov Celzia na slnku.

Premerala som si svoj vzhľad v zrkadle.

Vzdychla som pri pohľade na svoj obraz, ktorý mi nebol vôbec podobný.

Zložila som zo seba všetky náramky aj náhrdelníky. Ocko by to nazval jedným slovom – *cingrlátka*. Zbožňujem farby, muše, pierka a lapače snov na každý spôsob. Preto som si jedny dlhé náušnice s béžovým lapačom snov nechala zavesené na ušiach.

Možno odpútajú pozornosť od vlasov, povzdychla som si.

Ocko ešte nevedel, že som si dala spraviť zopár dredov. Zviazané do chvosta až tak nevyčnievali a pohltili ich ostatné vlasy siahajúce tesne ponad boky.

Zvyšok podliehal konzervatívnosti.

Slušné krátke nohavice do polovice stehien a saténová blúzka. Jej prenikavá žltá farba dokonale sedela k tmavohnej farbe nohavíc.

Na takýto outfit by bolo v Bratislave aj na Manhattane už chladno, preto som si opätovne poďakovala za nápad absolvovať pred odchodom zopár návštev solária.

Nepotrebovala som zapôsobiť, ale z akéhosi dôvodu mi ani nebolo ľahostajné, či sa mi to podarí, alebo nie. Vedela som, že ockovi na tom záleží a ja som nemala žiadny ospravedlniteľný dôvod, prečo na to kašľať.

Dlho som nikde nebola a oddala sa práci, ktorá mi plati-
la účty aj moje záľuby.

Za posledné roky sme sa s ockom nezhodli v niektorých životných otázkach, okrem nich som ho zbožňovala najviac na svete. Odkedy sme pred šiestimi rokmi stratili mamu, každý dôvod na hádku alebo narušenie rodinnej idylky som si niekoľkokrát premyslela.

A vyvarovala sa zbytočnému prilievaniu do ohňa.

Ocko mamu neskutočne miloval a ja som sa im prišťastila ešte pred maturitou, preto si nás niekedy nezainteresovaní mýlili ako súrodencov. Ja vraj na svoj vek vyzerám staršie, on zasa zdržal zub času a vyzerá mladšie.

Po maminej smrti sa však všetka puberta a mladícka neroz-
vážnosť zodpovedajúce môjmu veku nalepili na ocka. V bizni-

se bol nekompromisné zvia, úspechy striedal s ešte väčšími úspechmi, žiaľ, ženy striedal len so... ženami. Už nehľadal nič hlboké a uspokojil sa s trochárstvom, ktorým som ja opovrhovala.

Napriek tomu som mu to nevyčítala. Doteraz to beriem ako istú formu jeho vyrovnávania sa so stratou manželky. Náš život predsa musí ísť ďalej.

Hoci každý z nás má o ňom úplne inú predstavu a konzistentne vyzeráme iba niekoľko dní do roka, keď spolu trávime čas, akoby mimo toho nežil každý po svojom.

Ocko robil, čo mohol. Stále robí, preto by mi nikto nevyhovoril, že si nezaslúži moju vďačnosť a aj poriadnu dávku tolerancie.

Nevedel sa dočkať, kedy ma predstaví svojmu partnerovi vo firme a zároveň najlepšiemu priateľovi Connorovi. Vždy o ňom rozprával v superlatívoch a ja som mala pocit, že už ho poznám.

Nikdy sme sa však nestretli a ocko si nepotrpí na fotky a rodinné whatsapp skupiny, kde by mi ho predstavil aspoň virtuálne. Za posledné tri roky, odkedy Connor vstúpil do jeho života a rozbehli spoločný biznis, sme sa s ockom videli iba na sviatky a Connor ho nikdy nesprevádzal.

Vedela som o ňom iba to, že kým ockovi o pár dní minie štyridsať, Connor mal tridsaťosem a žiadne záväzky okrem biznisu.

Aspoň sme o tom s ockom nikdy nehovorili. Teda skôr ja som nedostala šancu spýtať sa, pretože on jednoducho vykladal o firme a všetkých ich projektoch.

Počúvalo sa to fajn, hoci občas trochu úmorne. Na môj vkus sa všetko až príliš točilo okolo peňazí.

A ešte som Connorovi vďačná za to, že je takou príjemnou spoločnosťou môjmu ockovi. Hlavne preto, že mu vďaka tomu ostáva menej času starať sa o môj život. Tak aspoň jeden z nás žije v sladkej nevedomosti.

Plná zvedavosti som zamierila do zasadacej miestnosti,

ktorú hotel ponúkal na predposlednom poschodí venovanom obchodným stretnutiam a školeniam.

Cez presklené dvere som videla dvoch mužov, ktorí mi boli otočení chrbtom, jedného staršieho sediaceho oproti nim a ocka, ktorý stál pred plátnom, kde sa vynímala prezencia. Už tam svietil záverečný obraz s poďakovaním a ilustráciou podávania rúk.

Starší pán po ockovej pravici sa postavil a potriasli si rukou. Vtedy si ma ocko všimol.

Najprv mu skamenel výraz. Chvíľu vyzeral vyplašene.

Fajn, dredy zaregistrované aj vo chvoste.

Potom zažmurkal, uškrnul sa a akoby nahodil ochrannú masku.

Po tvári sa mu konečne rozlial úsmev a gestom ruky mi naznačil, nech sa k nim pridám.

Tak som vošla dnu.

Letmo som si prehliadla celú pánsku zostavu, ale náznak malého stresu mi rozostřil vnímanie a opomínala som konkrétne detaily. Sústredila som sa na ne až pekne po jednom, keď ma ocko predstavil každému osobitne.

„Páni, dovoľte mi predstaviť vám svoju dcéru Riley.“ V jeho hlase zaznelo toľko nadšenia a hrdosti, až som pocítila výčitky.

Nie som zasa taká výhra, dcéra, ktorú si vysnil. Len o tom ešte nevie...

„Riley, zlatko, toto je najlepší analytik, akého poznám, Jordan Smith,“ nasmeroval ma k pánovi s milotou v očiach, ktorú majú všetci dedkovia poväčšine zbožňujúci svoje deti aj vnúčatá. Mohol mať vyše sedemdesiat, ale vyzeral byť v skvelej forme.

Meno druhého muža som okamžite zabudla, pretože som zacítila tú vôňu z recepcie.

To nie je možné.

V tom momente mi hlavou prebehla iba jedna myšlien-

ka. Ak mi zo všetkých prítomných predstavil každého, okrem ospevovaného Connora, tá vôňa musí patriť...

Jemu.

Moje rýchle domnienky sa vzápätí potvrdili. Spolu s prívalom nenásilnej rozkoše pre čuchové senzory sa od stola postavil posledný muž v miestnosti.

Najprv mal sklonenú hlavu a ja som si stihla všimnúť iba jeho prekvapivo zaujímavý účes. Vlasy mal po boku vystrihané, sem-tam pretkané postriebreným prírodným melírom, no celý stred hlavy mu pokrývali husté tmavé vlasy. Ich nezbednosť skrotil gélom. Úhľadne upravené, predsa nebdalo rebelské.

Čo je ten chlap zač?

Keď ku mne zdvihol hlavu, stretli sa nám pohľady.

V jeho očiach akoby prebehol elektrický výboj a ja som ho pocítila až v duši. A možno som si to len namýšľala a úpal z cesty do hotela sa prejavil s malým oneskorením.

Usmial sa kútikmi úst, kým ja som vyhodnocovala, čo si mám o ňom myslieť.

Až keď natiahol ruku smerom ku mne, poodhalil mi aj zvyšok priateľského úsmevu.

„Riley, toto je Connor Thompson,“ uviedol ocko a tón jeho hlasu už nemohol byť vrúcnejší.

Thompson.

V rovnakej chvíli mi však udrela do nosa ďalšia vlna tej šialenej vône. Čím len podčiarkla auru čohosi výnimočného, čo ten chlap okolo seba vysielal.

Neubránila som sa úsmevu.

Tá vôňa, všetky pochvaly, ktorými ho ocko častoval v každom telefonáte alebo na našich každoročných dovolenkách, a k tomu to gesto z recepcie.

Bolo mi potešením. Nesmiernym.

Až kým sa v jednej sekunde neudialo niečo, čo som neočakávala.

Môj úsmev mi už neopätoval.

Pustil mi ruku rýchlejšie, než som si stihla uvedomiť, že som mu ju podala, a jeho tvár potemnela.

„Stephen,“ otočil tvár k môjmu ockovi, „ospravedlň ma, ale uvedomil som si, že som zabudol zavolať jednému investovi a ak to hneď nenapravím, neskôr sa už nemusím unúvať.“

Ocko nakrátko ustrnul, zjavne šokovaný podobne ako ja, až pritakal. „Samozrejme. Uvidíme sa na obede?“

„Na večeri,“ opravila som ho.

„Áno. Na obede. Teda večeri. Jasné,“ odvetil Connor zvláštnym tónom a venoval mi prchavý pohľad s dodatkom: „Riley, tešilo ma.“

Prečo mám pocit, že to povedal len z falošnej zdvorilosti?

Hlavu sklonil tak rýchlo, že som ani nestihla vykoktať rovnako zdvorilé „aj mňa“, stehnom narazil do rohu mohutného konferenčného stola, uhral to na neškodné zakopnutie, a vypochodoval z miestnosti.

Takmer utekal.

S ockom sme prekvapene sledovali jeho odchod.

Za sklenenou stenou sa ešte raz predsa len na mňa pozrel. Opäť len kratučko a sklopil oči, akoby ho to, čo vidí, doslova popálilo.

Dočerta, čo to malo znamenať?

Ocko sa rýchlo vrátil do pozície šarmantného podnikateľa, ktorý rozsieva úsmevy a motivačné frázy všade, kam chodí. Rozrečnil sa o vzťahoch s tými pánmi a chcel mi ich bližšie predstaviť. Ja som však myslou paralyzovane zotrvala v nedávnej minulosti, oči upierala na sklo, za ktorým Connor zmiol, a v nose cítila vôňu, ktorú po sebe zanechal.

Znovu.

S tým rozdielom, že už som poznala jeho úsmev aj meno. Ockov obchodný súputník a najlepší kamarát.

Connor Thompson.